

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
จิตรางคนางค์
3

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบุกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบุกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอ็อบุก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีसाางนางไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งนี้เห็นพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกดะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพิินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพิินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉงชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่กัดเสื่อลายพาดกลอน ไอ้แหวง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝัโฆมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสื่อสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทรานคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิชรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่าเป็นคือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมนเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กกราย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อภรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงชายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง่าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซึ่งส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่าว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้
เรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวารাত্রี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวารাত্রี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กวีชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมดา เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมดาเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะมีเสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตมแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 35

ตอน จิตรรางคนางค์

94

ทุกคนที่วิ่งพล่านกันเป็นหมดแตกวิ่งอยู่ในขณะนี้ได้ยินเสียงตะโกนของไชยยันต์เพียงแค่ว่าวู่วู่ว่าวู่นั้น และจับศัพทที่ไม่ถนัดนัก แต่พอพลุขึ้นไปสว่างจ้าอยู่เหนือบริเวณ พร้อมกับเสียงระเบิดตูม แรงแฉกจากคลื่นอากาศและความสะเทือนของแผ่นดิน ทำให้ทุกคนล้มตัวลงหมอบทันที อานุภาพของเสียงระเบิดนั้นแทบว่าดับไตไส้พุงจะทะลักออกมา

“เฮ้ย! ไชยยันต์ ระวัง!”

เซษฐาร้องเสียงหลง

แต่ไชยยันต์ไม่ฟังเสียงแล้ว เขากระซอกนิรภัยลูกที่สอง คราวนี้ขว้างโต้งข้ามหมู่หินไปอีกทิศหนึ่ง แล้วตัวเองก็นั่งลง

อ้าปากกว้าง เอามือป้องหูไว้

อีกตุ้มก็ก๊กก้องสะเทือนมาจากด้านตรงข้ามกับลูกแรกที่
ขว้างไปแล้ว

เพียงแค่ระเบิดมีมันแตกขึ้นสองลูกเท่านั้น รวมทั้ง
แสงสว่างจากพลุที่สาดจ้าไปหมดแทบทุกมุมของบริเวณนั้น
ความซุกมุ่นตื่นตระหนกก็เกิดขึ้นกับโพล่งข้างผีสิงอันไม่ทราบ
จำนวนนั้นทันที มันพากันส่งเสียงร้องขึ้นอย่างไม่เป็นสำ แต่
ไม่ใช่เสียงร้องแสดงความดูร้ายอาฆาต หรือเจตนาที่จะทำเสียง
ขึ้นเพื่อคุกคามฝ่ายมนุษย์อีกแล้ว หากแต่เป็นเสียงของความ
ตื่นตกใจ หรือที่เรียกกันว่า ‘ข้างป่วน’

สภาพอันวิ้งพรุทาบโถมกันเข้ามาเพื่อหมายเหยียบขยี้
มนุษย์ กลายเป็นแตกฮือขึ้นทั้งโพล่ง วิ้งเตลิดเปิดเปิงกันไปคน
ละทิศละทาง ไม่เป็นขบวน เสียงแผ่นดินและก้อนหินที่ถูก
กระแทกชนลั่นอยู่ครืนครืน

พวกมันแตกหนีกระเจิงไปในครั้งนี้ ดูจะรวดเร็วกว่าการที่
พุ่งเข้ามายังที่มั่นของมนุษย์เสียอีก...

สามตัวที่ทะลุผ่านกลางบริเวณแค้มป์เข้ามาได้แล้ว และ

เมื่อแรกนั้นก็จะต้องปรี๋เข้าไปใส่ฝ้ายมนุษย์ที่กำลังวิ่งสับสนพผ่าน อยู่ บัดนี้ชี้แตกเรียวดด้วยความตกใจ ต่อให้อ่านจากฤติยามนตร์ ที่ลงสิงพวกมันยิ่งใหญ่อลังการ ไหนก็ตาม แสงสว่างจากพลุที่จ้าราวกลางวันเปลี่ยนบรรยากาศไปประการหนึ่ง เสียงสะท้อนเลื่อนลั่นของระเบิดมือที่ดังยิ่งกว่าเสียงปืนอีกประการหนึ่ง พร้อมทั้งคลื่นอากาศที่อัดอุนเข้ามาปานจะแยกแผ่นดินบริเวณนั้นให้กลายเป็นภัสสมรฐี มันก็ทนอยู่ไม่ไหวอีกแล้ว

ถึง ‘ผีสิง’ ผีก็มีความจำเป็นจะต้อง ‘เผ่นออก’ เหมือนกัน

พวกมันวิ่งแจ้น ร้องลั่น ไม่สนใจที่จะเข้ามาทำร้ายมนุษย์อีก หากแต่หาทางที่จะเอาตัวรอด โกอัย้อวออกไปตามปากทางด่าน ทิศทางที่มันมองเห็นอยู่ มีตัวหนึ่งวิ่งปุ่ลงเฉียดหนานอินผู้หมอบหลบอยู่ข้างก้อนหินย่อมนๆ ไปนิดเดียว อย่างหวุดหวิดจวนเจียนจะเหยียบทับ

อานุภาพความสว่างเจิดจ้าของพลุและอิทธิพลของระเบิดที่ดังสะท้อนแผ่นดิน สร้างความโกลาหลอ้ออิ่งในหมู่ของช่างโฆลงที่ยังแอบซ่อนบังเงาอยู่ตามแ่งมุมเหลี่ยมหินบังต่างๆ ลักษณะของพวกมันจ่าละหวั่นทีเดียว ไม่มีตัวใดบังอาจบุกเข้ามาอีก นอกจากซากของพวกมันที่นับไม่ถ้วนกองทะมึนอยู่ใน

ทิศทางต่าง ๆ รอบที่พักเท่านั้น

ไอ้ที่ยังเข้ามาไม่ถึงก็ป้ายหัวกลับ แล่นกระเจิงลงจาก ป่าหินบริเวณนั้นไปอย่างชนิด ‘แตกทัพ’

เสียงแผ่นดินลั่นคึก ๆ ห่างออกไปอย่างรวดเร็ว แล้วชั่วไม่กี่ อึดใจต่อมาเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างภายในบริเวณก็สงบเงียบลง ตามเดิม แสงพลุที่คงความสว่างจ้าอยู่ได้ประมาณไม่เกิน 3 นาที ก็ค่อย ๆ หริ่มอดลง และในที่สุดก็ดับสนิท ป่าหินบริเวณนั้น ปกคลุมไปด้วยความมืดตามเดิม เสียงพวกลูกหาบร้องลั่นกัน ออกมาแข็งแะว่า

“พวกมันไปกันหมดแล้ว!”

โดยร้องบอกกันต๋อ ๆ ไป แล้วก็โห่กันลั่นอย่างดีใจขีดสุด เพราะทุกคนตระหนักดีว่า ล้วนตกอยู่ในภาวะวิกฤตขีดสุด ด้วยกันทั้งสิ้น เกือบจะเป็นตัวใครตัวมัน ระยะเวลาที่ไอ้โขลงผีสิง เข้าโจมตี เสียงกู่ร้อง เรียกหากันอ้ออึ้งไปหมด ยามนี้ ยังไม่รู้แน่ ว่ามีใครในพวกตนขาดหายไปบ้างหรือไม่ หรือว่าใครหลงเหลือ ไปบ้างแล้ว

อนุชา เศรษฐา ไชยยันต์ และหนานอิน สีคนเท่านั้นที่มองเห็นสิ่งอันชวนหวาดเสียวขีดสุดที่เกิดขึ้นกับดารินและคะหยิ่น ต่างหือแนบกันตรงมาที่ตำแหน่งข้างใหญ่ตัวนั้นล้มตะแคงอยู่ชิดกับก้อนหิน ตะโกนเรียกเป็นเสียงเดียวกันหมดว่า

“น้อย น้อยอยู่ไหน...”

เงียบกริบ! ไม่มีเสียงตอบคำใดมาเลย ขณะที่พวกนั้นแล่นมาถึง เศรษฐามีมือเท้าเย็นเฉียบไปหมด วิ่งวนหาไปรอบๆ ซากข้างตัวนั้น ในขณะที่อนุชาก็ปีนไต่ขึ้นไปบนบริเวณลำตัวอันมหึมา ตรงตำแหน่งท้องของมัน ซึ่งบัดนี้ร่างกายใหญ่โตนั้นเบียดฝังอยู่กับโคนหิน ตรงที่ทุกคนเห็น ดารินถูกคะหยิ่นชนกลิ้งเข้าไปพอดี พยายามมองหาเส้นทางร่องรอย ปากก็ตะโกนร้องเรียกชื่อเสียงสะท้อนไปทั่ว เลือดจากรูกระสุนของไอ้ช่างเวรตัวนั้นยังไหลเป็นน้ำพุออกมาจากบาดแผลส่วนศีรษะและสะบัก รวากับท่อน้ำแตก เจิงนองไปทั่ว

ไชยยันต์นั้น พอแล่นมาถึงตำแหน่งนั้นก็ยืนตัวแข็งตะลึงงันอยู่อย่างชนิดทำอะไรไม่ถูก ทุกคนลืมนึกถึงคะหยิ่นไปเสียชั่วขณะ เพราะมัวแต่ตกใจเป็นหวงดาริน ผู้กลายเป็นปริศนาเร้นลับอยู่ภายใต้ซากอันน่าหนักไม่ต่ำกว่า 6 ตัน รวากับภูเขา

ยอม ๆ ที่กองทัพปิดบังอยู่นั้น จะว่าหล่อนพลิกกลิ้งหลบออกไปได้
ทัน ก็มองไม่เห็นวีแววร่องรอยเลย

สิ่งที่ทุกคนคิดอยู่ในขณะนี้คือ ไอ้ช่างใหญ่ตัวนั้นถูกปืน
แล้วล้มโค่นทับดารินทร์ผู้นอนกลิ้งอยู่ ซึ่งแน่ละ สภาพของหล่อน
บัดนี้คงแหลกเหลวอยู่ใต้ซากนั้น หาขึ้นดีไม่ได้เลย

หนานอินกู่ก้อง ร้องตะโกนสั่งความโวยวายไปยังพวก
ลูกหาบ ชั่วไม่ถึงอึดใจ พวกนั้นก็วิ่งพรวกกันเข้ามา แล้วคราวนี้
ทุกสิ่งประดามี ไม่ว่าจะเป็นคอบเพลิงจากใต้ ตะเกียงแบตเตอรี่
ไฟฉาย ก็นำมาส่องสว่างจับอยู่ยังบริเวณนั้นรอบด้านไปหมด

“น้อย น้อย...”

พี่ชายใหญ่ของตระกูลคงวีนวนเวียนอยู่รอบ ๆ ซากช่างอยู่
เช่นนั้น พร้อมกับเรียกแล้วเรียกอีก ไม่เคยมีครั้งใดที่คุณชาย
เซษฐาจะตกประหมา แทบจะคุมสติไว้ไม่ได้เท่าครั้งนี้ เขาตะ
สุดแรงเกิดเข้าไปที่บันท้ายของมันที่กองพะเนินอยู่ ซึ่งซากนั้น
ไม่ได้ไหวสะเทือนอะไรเลย เหมือนตะภูผาทิ้งลูก แล้วก็วิ่ง
เหมือนคนบ้าผ่านเท้าหลังทั้งสองข้างของมัน จะอ้อมไปทางด้าน
ศีรษะอีก ไชยยันต์ผู้ยืนอยู่ตรงบริเวณท้องอันนอนตะแคงอยู่ก็

คว่ำแขนเพื่อนไว้ กระซากให้หยุด แล้วบีบแน่น พยักหน้าให้ดูไปที่พื้นตรงบริเวณใกล้เคียงกับที่ท้องของมันทับพื้นอยู่ ซึ่งไฟฉายของไชยยันต์ส่องจับอยู่ก่อนแล้ว

เซษฐานั้น พอเห็นเข้าก็มีอาการหน้ามืดเหมือนจะเป็นลม

พานท้ายไรเฟิล .300 เวเซอร์บีแม็กนัม ของดาร์วินโผล่ออกมาจากการนอนตะแคงทับของมัน ประมาณ 2 คืบ แลเห็นได้ชัดเจน ส่วนยาวทั้งหมดของไรเฟิลทั้งกระบอกหายเข้าไปภายใต้ร่างมเหิมที่นอนทับอยู่!

อนูชามองเห็นอาการทั้งสองระหว่างที่ตัวเองขึ้นไปไต่อยู่บนซากนั้น ก็โดดลงมาสมทบด้วยแลเห็นเข้าเช่นกัน หลุดปากอุทานออกมาว่า

“โธ่ น้อย”

พี่ชายใหญ่ของตระกูลกำมือแน่น แล้วเขาก็ปรับความรู้สึก ตั้งสติได้ก่อนทุกคนขณะนั้น รอบบริเวณลูกหาบทั้งหมดพากันมายืนมุงอยู่เต็ม และไม่มีใครพูดคำใดขึ้นทั้งสิ้น พากันเงยบกริบไปหมด ณ ที่นั้น

บัดนี้ใครทำเข็มตักสักเล่มก็คงได้ยืม เหตุการณ์ทั้งหมดที่มันเกิดขึ้น นับแต่กระสุนนัดแรกได้ระเบิดขึ้น มาจนถึงเวลาที่ทุกคนยืนล้อมซากข้างตัวนั้นอยู่ในขณะนี้ กินเวลาแห่งความโกลาหลเพียงไม่เกิน 4-5 นาทีเท่านั้น ราวกับภาพที่เกิดจากความฝันวิปริต เว้นเสียแต่ว่า สิ่งที่ยืนยันได้ว่าไม่ใช่ความฝันนั้นก็คือซากอันล้มตายเป็นเบือของช่างแวดล้อมทั่วไปหมด สิ่งอันปรักหักพัง หินเขยื้อน และมานฝุ่นที่ปกคลุมอยู่เหมือนหมอกทั่วไปกับปลอกกระสุนที่เกลื่อนกลาดอยู่เท่านั้น

กับที่แน่ๆในขณะนี้ก็คือ ไรเฟิลของดาร์ริน มองเห็นอยู่ว่า ซากข้างตัวสุดท้ายที่ถูกยิงล้มได้ทับไว้ โผล่ออกมาให้เห็นเฉพาะส่วนพานท้าย แต่เจ้าของนั้นมองไม่เห็น เพราะความใหญ่โตของคซสารร้ายตัวนั้นบังไว้

ถ้ามันเป็นแค่กระหิงหรือกวาง ทุกคนก็คงจะช่วยกันหามซากของมันออกมาแล้ว หรือต่อให้เป็นกองหินที่ถล่มทับ ก็ยังพอที่จะรื้อค้นก้อนหินโดยช่วยกันรื้อออกทีละก้อน ค้นหาสิ่งที่ถูกกลบอยู่ได้

แต่นี้ซากข้างทั้งตัว น้ำหนักขนาดอย่างต่ำ 5 ถึง 6 ตัน! อย่างว่าแต่จำนวนคนแค่ 10 กว่าคนที่ยืนล้อมดูอยู่ในขณะนี้เลย

ต่อให้ทหารสัก 1 กองร้อยก็คงหามเคลื่อนมันออกไปจากตรงนั้น
ไม่ไหว เว้นแต่จะแล่ฆ่าแหล่ตัดออกเป็นชิ้นส่วนเท่านั้น ซึ่งแน่ละ
จะต้องกินเวลาอยู่ไม่ใช่หน่อย

“เออละ ทุกคนทำใจดีๆไว้ก่อน ที่เรารู้แน่ๆก็คือ น้อยอยู่
ใต้ซากของมันนี่แหละ ว่าแต่มีใครในจำนวนพวกเราค้นพบศพ
ของคะหยิ่นหรือยัง?”

เชษฐาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงแหบพร่าของเขา เมื่อนั้นทุกคน
จึงนึกขึ้นมาได้ถึงคะหยิ่นอีกคนหนึ่ง ซึ่งหลายๆคนก็เห็นจะแจ้ง
กับตาว่าถูกวงของมันงัดลอยละลายข้ามหินก้อนนั้นไป

หนานอิน นายช้วน และลูกหาบอีก 3-4 คน ก็ชวนกันวิ่ง
อ้อมไปทางก้อนหินลูกที่ชะโงกเอนอยู่นั้นทันที อึดใจก็มีเสียง
ลั่นลั่นพูดจากันขึ้น มีเสียงเรียกนามคะหยิ่น เสียงสอบซักถาม
แล้วก็มีเสียงสูดปากครางหึ่งๆ ทั้งสามเหลือบตามองดูหน้ากัน
แล้วอดตีตพรานชดก็พูดโดยเร็วว่า

“เดี๋ยว! ผมจะไปดูมันเองครับพี่ใหญ่”

แล้วอนุชาก็เผ่นพรวดไปในทันที ไชยยันต์กับเชษฐา
ยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ความรู้สึกในขณะนี้ของทั้งสองก็คือ

คะหยิ่นยังมีชีวิตอยู่แน่ แต่จะพิการหรือบาดเจ็บปางเหลืองแค่ว่าไหนเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ก็ยังดีอยู่บ้างหรอกที่มันยังไม่ถึงกับเหลวแหลกชนิดไม่มีโอกาสสังเสียดอะไรได้อีกแล้ว แต่ที่สำคัญที่สุดในขณะนี้ก็คือ ดาริน วราฤทธิ์ โอกาสที่จะรอดชีวิตอยู่ได้ต่อไปคือ ‘ศุนย์’ และชีวิตของดารินย่อมสำคัญเหนือกว่าคะหยิ่นแน่นอนในความรู้สึกของเชษฐาและไชยยันต์

ครู่เดียวคนเหล่านั้นก็พากันโผล่กลับออกมา สิ่งที่น่าแปลกใจที่สุดก็คือ แทนที่จะเห็นใครหามคะหยิ่นเข้ามา กลับเห็นเจ้าองคฺุลิมาลแห่งหล่มช้างถูกประคองปีกมาคนละด้านโดยลูกหาบร่างใหญ่สองคน เดินกะเผลก ระวังองกระแ่ง หน้าตาบูดเบี้ยว เหยเก เพียงแค่เชษฐา ไชยยันต์มองแวบไปเห็นครั้งแรกเท่านั้น ก็บอกได้ทันทีว่า อดีตนายบ้านหล่มช้างแทบไม่เป็นอะไรมาเลย เพราะมิฉะนั้นก็คงต้องหามกันแล้ว

“คะหยิ่น นั้นเจ้ายังไม่ตายหรือ?”

เชษฐาร้องถามขึ้นด้วยความยินดีที่แทรกอารมณ์วิตกกังวลจนบอกไม่ถูกในขณะนี้ขึ้นมาแวบหนึ่ง กลุ่มนั้นนำคะหยิ่น

เข้ามาจนถึงที่เขา กับ ไชยยันต์ ยืนอยู่

“คะหยิ่นยังไม่ตาย นายใหญ่ คะหยิ่นหล่นเอาหลัง กระแทกพื้น นอนจุกอยู่ ร้องไม่ออก จนกระทั่งลุงอินกะไ้อ้วพวกนี้ ไปช่วย แขนงาคอเหนียงยังไม่ถึงกับหัก ตอนมันงัดลอยขึ้น ถ้าตกเอาหัวที่มลง คะหยิ่นคงตายไปแล้ว อู๊ยยย...นายหญิงของ คะหยิ่นเป็นยังไงบ้าง?”

ประโยคหลังมันยังแสดงถึงการห่วงใย ‘นายหญิง’ มากกว่า ตัวเอง

เซษฐามองไปที่ซากข้างแล้วอึ้งไปอีก ไชยยันต์เอื้อมมือ ไปจับแขนอันกำยำของกะเหรี่ยงใหญ่แห่งหล่มข้างไว้ แล้วชี้ให้ดู พานท้ายไรเฟิลของดารินที่ไพล่ออกมาให้เห็นแค่ 2 คีบ จาก บริเวณส่วนท้องที่ทับเอาไว้ของข้างตัวนั้น

เจ้านักเลงโตหล่มข้างพอมองเห็นเข้าก็แทบจะหาย เคล็ดยอก สลัดพวกที่ประคองปีกออกไปทันที ก้มลงจ้องเขม็ง แล้วคลานเข้าไปจับที่พานท้ายปืนนั้น พยายามจะโยกหรือดึง ออกมา แต่มันไม่ขยับเขยื้อนเลย ราวกับถูกทับอยู่ภายใต้ซุง มหึมา

คะหยิ่นทรุดตัวนั่งแปะอยู่ตรงตำแหน่งท้องข้างนั่นเอง แต่หันตัวกลับมา สีหน้าของมันขาวเผือด ปราศจากสีเลือดเสีย ยิ่งกว่าตอนกระยองกระแยงออกมาเมื่อตะกี้เสียอีก

“คะหยิ่น...”

อนุชาเอ่ยขึ้น พยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติที่สุด ทั้งๆ ที่ภายในร้อนรุ่มแทบระเบิดเหมือนทุกคนในขณะนี้

“ขณะที่ข้างตัวนี้แล่นเข้าไปสู่นายหญิง เราเห็นเจ้าฟุ้งเข้าชนนายหญิงกระเด็นเข้าไปที่โคนหินก้อนนี้ไม่ใช่หรือ?”

“ใช่แล้ว พรานชด คะหยิ่นชนนายหญิงล้มกลิ้งไปก่อนที่ จะถูกมันตีมัดด้วยงา เพราะนายหญิงยืนขวางทางมันอยู่ ไม่ยอม หลบ คะหยิ่นเห็นนายหญิงกลิ้งเข้าไปใต้เพิงหินนี้ แล้วคะหยิ่นก็ ยิงกระบอกปืนแห่ถึงตัวมันพอดี พอยิงตึง มันก็วิ่งวงขึ้น คะหยิ่นลอยข้ามหินไปนอนสลบอยู่ นี่แปลว่ามันถูกปืนของ คะหยิ่นล้มคาที่ที่อยู่ตรงนี้หรือ?”

“เจ้ายิงมันไม่ล้มในนัดนั้นหรือคะหยิ่น...”

เซษฐาตอบแผ่วต่ำ แม้มริมฝีปากแน่น

“พอมันเองวงจัตเจ้าลอยขึ้น พวกเราหลายคนก็ยิ่งเข้ามารวมจุด มันไม่ทันจะเคลื่อนไหวไปไหนได้ ล้มลงทับตรงตำแหน่งที่นายหญิงกำลังอยู่ที่โคนหินนี้แหละ ปีนของนายหญิงมันก็ทับโผล่ดำออกมาให้เห็นอยู่นั้น มันเป็นเหตุการณ์บังเอิญที่ร้ายกาจมาก”

คะหยิ่นมีสีหน้าตื่นผวาและวิตกกังวลเห็นได้ชัด นั่งอ้าปากค้างอยู่พักใหญ่ ก็ขยับตัวอย่างแคล่วคล่องว่องไว เหมือนกับว่ามันจะลืมความเคล็ดยกเจ็บปวดไปเสียหมดสิ้น ร้องออกมาโดยเร็วด้วยเสียงดังว่า

“เดี๋ยว ๆ ทุกคนอย่าเพิ่งเดินหรือเคลื่อนไหวใด ๆ ทั้งสิ้น ขอให้คะหยิ่นฟังเสียงหน่อย”

ว่าแล้วเจ้ากะเหรี่ยงร่างยักษ์ผู้มีความสมบัติพิเศษในด้านฟังเสียงก็ทอดกายลงพัวพันกับพื้น เอาหูแนบฟังตรงแผ่นดินใกล้บริเวณที่ดำอะไรโผล่โผล่ออกมา มันนอนฟังอยู่นานทีเดียว หูซ้ายไม่ถนัด เอาหูขวาแนบดินอีก ระหว่างนี้ทุกคนยืนนิ่งกันหมด มองที่คะหยิ่นเป็นตาเดียว

ไชยยันต์อดรันทนอยู่ไม่ได้ ขยับปาก แต่เซษฐาสะกิดไว้

โดยแรง บอกความหมายให้สงบ ต่อมาคะหยิ่นก็ผงกหัวเงยขึ้น แล้วเกาะตัวของซากซ้างยีน

“เป็นไง เอ็งได้ยินเสียงจิ้งหรีดหรือมดมันร้องบอกกับเอ็ง ว่ายังไงบ้าง?”

หนานอินร้องถามมา

คะหยิ่นเอามือเคาะหูแล้วสะบัดหน้าแรงๆ ไม่สนใจกับ คำถามของพรานครุผู้เฒ่า สีหน้าของมันส่อแววกลางแกลง พิศวง แล้วพูดอะไรอุปบิพิมพ่าแทบจะฟังไม่ได้ศัพท์ เซษฐา หันมากระซิบถามหนานอินว่า

“มันบ่นว่าอะไร ลุงอิน”

“มันบอกว่า ถ้ามันจำไม่ผิด ขณะที่มันเข้าชนนายหญิง กลิ้งไปนั้น มันสังเกตเห็นที่โคนหินเอนก้อนนี้มีแอ่งลึกจากพื้น ลงไปประมาณสัก 1 วา ถ้านายหญิงกลิ้งตัวลงไปถึงแอ่งที่มัน มองเห็นอยู่ได้ ก็ไม่น่าจะถูกร่างกายของซ้างทับแหลก เพราะ มุมเอนของหินจะยันร่างของซ้างไว้ไม่ให้กระแทกถึงตัวได้ แต่ ซากซ้างใหญ่มาก จึงขวางบังไว้หมดทุกด้าน ทำให้เรามอง ไม่เห็นตัว”

“แล้วมันได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวอะไรบ้างไหม”

ไชยยันต์ถามมาบ้างโดยเร็ว หนานอินสั่นหัว

“มันก็ไม่เห็นบอกหรือแสดงว่ามันจะได้ยินอะไร เดี่ยวรอ
ดูมันก่อน นายทหาร”

ทุกคนเห็นคะหยิ่นเดินกะเผลกออกมาห่างจากซากข้าง
และก้อนหินนั้น สังกะตอยู่พักหนึ่ง แล้วก็เดินอ้อมไปทางด้านกัน
ข้าง พยายามจะเบียดตัวเข้าไปชิดให้มากที่สุด ระหว่างร่างของ
ข้างกับมุมหินเอนกก้อนนั้น ตะโกนเรียก ‘นายหญิง’ ซ้ำ ๆ กันอยู่
พัก ทุกคนยืนดูเงียบ ๆ ต่อมาก็เห็นคะหยิ่นถอยออกมาด้วย
อาการวิตกกังวลเพิ่มขึ้น แล้วพยายามจะไต่ป็นขึ้นไปบนร่างกาย
อันใหญ่โตนั้นทางด้านขวาหลัง แต่มันก็ป็นขึ้นไปไม่ถนัด เพราะ
แขนขายังเคลื่อนไหวไม่สะดวกนัก

“นั่นเอ็งจะทำอะไร ไอ้คะหยิ่น บอกมา ข้าช่วยมึงก็ได้
ขออย่างเดียว อย่าสั่งให้ข้าลากข้างตัวนี้ออกมาก็แล้วกัน”

หนานอินร้องบอกออกไปอย่างหงุดหงิด

คะหยิ่นหันรีหันขวางแล้วบอกหัว ๆ มาว่า

“ลุงอิน ช่วยคะหยิ่นหน่อย คะหยิ่นป็นขึ้นไปบนตัวมัน
ไม่ไหว”

“ก็เอ็งจะให้ข้าช่วยยังไงล่ะ ไอ้หอกหัก!” หนานอินตะโกน
ลั่น

“ป็นขึ้นไปบนตัวข้าง ไปตรงคอมันโน่น แล้วเอาหูฟังให้ตี
ตรงคอที่บังติดอยู่กับหินก้อนนี้ บางที่จะได้ยินเสียงนายหญิงมั่ง
ตรงนั้น ตัวมันปิดไว้ไม่สนิทหรอก คงมีช่องทางอยู่บ้าง”

อนุชาได้ฟังข้อความบอกของคะหยิ่นได้อย่างถนัดชัด
แจ้ง และเขารวดเร็วเสมอ ก่อนที่ครูพรานผู้เฒ่าจะเคลื่อนไหว
อย่างไร พี่ชายกลางของตระกูลอดีตพรานหัวเห็ดก็เฝื่อนพรวดขึ้น
ไปบนตัวข้างที่ล้มตะแคงนั้นอีกครั้ง

คราวนี้เชษฐาและไชยยันต์จึงตะกายไต่ตามกันขึ้นไป
อย่างรวดเร็ว

‘พรานชด’ ไต่ตรงไปยังตำแหน่งคอของมันซึ่งเป็นรอย
เว้าอยู่ทันที ท่ามกลางรอยเลือดที่ยังไหลอยู่ริน ๆ จากรูบาดแผล
ซึ่งไม่ทราบแน่ชัดว่ามาจากบาดแผลใดบ้าง

และมันก็เป็นจริงตามที่คะหยิ่นบอกไว้ คือตรงบริเวณคอของข้างตัวนั้น มีเนื้อที่ประมาณฝ่ามือเศษๆ เป็นช่องว่างอยู่ในระหว่างร่างกายของมันกับหินเอนที่มันตะแคงร่างล้มขาดใจตายบังอยู่นั้น ไม่ถึงกับปิดตันบังก้อนหินไว้ทั้งหมด ขณะนี้มองเห็นเป็นช่องโพรงลงไป

อนุชาตะโกนสั่งให้หนานอินโยนไฟฉายขึ้นมาให้ทันทีพอรับได้ เขาก็พยายามเบียดแทรกตัวเข้าไปยังตำแหน่งช่องนั้นฉายไฟลงไป แต่ปรากฏว่ามันส่องสว่างให้เห็นช่องลงไปได้แค่ศอกเศษๆ เท่านั้น ต่อจากนั้นก็กระทบกับส่วนร่างกายของไอ้ข้างตัวนั้นอีก เนื่องจากโคन्हินว่าเข้าไป

“น้อย น้อย!”

พี่ชายกลางก้มลงนอนฟังพาดตรงตำแหน่งนั้น บ้องปากตะโกนลงไปทางช่องนั้นอยู่หลายครั้ง เซซฐากับไชยยันต์ก็เข้ามารวมกลุ่มช่วยตะโกนเรียกอยู่ด้วย เหมือนจะแว่วมาจากคนละซีกโลก แต่ก็ปรากฏเสียงชนิดหนึ่งคล้ายจะร้องตอบหรือร้องเรียกสวนขึ้นมา ทว่ามันดูห่างไกลเหลือเกิน และจับศัพท์กระแสบังไม่ได้แน่ชัดว่าเป็นคำพูดเช่นไร เป็นแค่เสียงแว่วเท่านั้น!

เพื่อให้แน่ใจที่สุด ทั้งสามช่วยกันร้องเรียกซ้ำ ๆ ลงไปอีก แล้วเงี่ยหู

มีเสียงอู้อี้ตอบขึ้นมาจากช่องทางเล็กๆ นั้นจริงๆ ไม่ได้เกิดประสาทหลอน แต่เนื่องจากคงจะมีสิ่งที่ใหญ่โตอับทึบบดบัง สกัตกั้นไว้ เสียงนั้นจึงเบาบางที่สุดจนแทบจะไม่ได้ยิน และยังจับข้อความไม่ได้อยู่ตามเดิม เพียงแต่เชื่อแน่ว่าได้อย่างเดียวว่าเป็นเสียงของดารินแน่นอน

“พบแล้ว อยู่ใต้ชอกหินนี่เอง!”

อนุชาและไชยยันต์ร้องขึ้นเอ็ดอึ้งอย่างดีใจสุดขีด แม้จะยังไม่รู้แน่ชัดว่าดารินขณะนี้ตกอยู่ในสภาพเช่นไร แต่การให้เสียงให้ได้ยินขึ้นมาได้ก็แปลว่าหล่อนยังไม่ตาย แต่จะสาหัส พิการ หรือตกอยู่ในภาวะอย่างไรนั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

พวกลูกหาบทุกคนไหวตัวพริบอย่างรวดเร็วตื่นเต้นยินดีกันทั่วหน้า เซษฐาเอง บัดนี้หน้าเริ่มมีสีเลือดขึ้น เอามือสะกิดทั้งไชยยันต์และอนุชา บอกโดยเร็วว่า

“มัวแต่ตะโกนเรียกอยู่อย่างนี้ ก็ไม่มีทางจะช่วยน้อยได้หรอก และน้อยพยายามจะพูดบอกอะไรขึ้นมา เราก็ได้ยิน

ไม่ถนัด เพราะฉะนั้นอย่ามัวแต่เรียกหรือถามอะไรอยู่เลย สิ่งแรกที่เราจะทำก็คือ ต้องเคลื่อนย้ายซากไอ้ช้างเวรตัวนี้ออกไปให้พ้นหินเอนก้อนนี้เสียก่อน แล้วก็เห็นเองว่าน้อยอยู่ในสภาพไหน”

ปัญหาเกิดขึ้นอีกครั้ง ดาริน วราฤทธิ์ ยังพอมีชีวิตรอดอยู่ในขณะนี้ ทุกคนรู้ชัดตอกไปแล้ว แต่ทำอะไรจึงจะช่วยกันเคลื่อนย้ายซากช้างช้างใหญ่ออกไปได้

หนานอินและพวกลูกหาบพูดกันลั่นลั่นจ้อกแจ้ก ปรีกษา-หารือกัน แต่ทุกคนก็ดูเหมือนจะจนปัญญากันไปหมด มันเหลือกำลังจริงๆ สำหรับคนเพียง 15 คน จะช่วยกันผลักดันซากช้างให้ขยับเขยื้อนออกไปได้ ถ้ามีควายสัก 7-8 ตัวอย่างสมัยก่อน ก็ยังพออาศัยแรงลากจุดได้บ้าง

ยิ่งรู้ว่าดารินพอมีชีวิตอยู่ แต่ภาวะใดยังไม่ทราบ ทุกคนยิ่งกระวนกระวาย กระสับกระส่ายไปหมด การช้ำออกไปเท่าใดก็เท่ากับโอกาสที่จะช่วยเหลือยิ่งน้อยลงไปเพียงนั้น หล่อนอาจบาดเจ็บ ร่างกายบางส่วนอาจถูกบดทับอยู่ แต่ยังไม่ตาย หรืออาจหมกตัวอยู่ใต้ก้อนหินเอน ปลอดภัยจากซากช้างทับ แต่อากาศหายใจน้อยลงเต็มที

ทุกคนคิดวุ่นวายไปหมด จากสิ่งที่ไม่สามารถจะคาดคะเน
ได้นั้น

เซษฐาตัดสินใจเด็ดขาด กระโดดลงจากท้องช้างตัวนั้น
หันไปบอกไชยยันต์กับอนุชาว่า

“คอยเรียกไว้ทุกระยะ และคอยฟังเสียงตอบขึ้นมาด้วย
เดี๋ยวฉันจะจัดการบางสิ่งบางอย่างเอง”

ว่าแล้วเขาก็แล่นออกไปตรงที่โล่ง ขณะนั้นเห็นหนานอิน
ทำดีที่สุดเท่าที่แก่จะทำได้ คือเกณฑ์เอาลูกหาบทั้งหมด ไข้เชือก
ในลอนขนาดใหญ่ สั่งให้ผูกขาซากช้างไว้ ทั้งขาหน้าและขาหลัง
แบ่งกำลังกันเตรียมจะออกแรงจุดตั้ง

“ลุงอิน! ไม่ต้อง ต่อให้ตั้งกันจนขึ้นแตกก็ไม่มีทางจะเขยื้อน
มันได้หรอก สำหรับกำลังคนแค่นี้”

เขาร้องบอกพรานผู้เฒ่า แล้วก็บ้องปาก แหงนหน้าขึ้น
ตะโกนสุดเสียง โดยที่ใครก็คิดไม่ถึง

“ด้วน! อยู่ไหน พวกเรากำลังต้องการความช่วยเหลือจาก
เจ้า ด้วน! มาที่นี่เดี๋ยวนี้”

เสียงของเซษฐาตั้งก้องกังวานไปไกล กลางป่าหินอัน
เงียบสงัด

ทุกคนเงียบกริบไปอีกครั้ง...

ราชสกุลพีใหญ่ของคณะหันไปรอบ ๆ และตะโกนซ้ำ ๆ อยู่
เช่นนั้น พักใหญ่เหนือภาพของเขาเริ่มแตกซิม แต่แล้วก็แทบจะ
กระโดดตัวลอยด้วยความดีใจที่สุด เมื่อได้ยินเสียงร้องแอ้!
ตอบมาจากความเงียบ ห่างออกไปทางหลังหมู่หินด้านตะวันตก

จากเหตุการณ์ที่ประจัญประจัญกันหยก ๆ เสียงข้างทำให้
ต้องสะดุ้ง แต่เซษฐาไม่หวั่นไหวเลย ตรงข้ามกลับเต็มไปด้วย
ความปิติเหลือที่จะกล่าว เสียงร้องชนิดนั้นเป็นเสียงร้องตอบใน
สำเนียงปกติธรรมดาของข้าง ไม่ใช่เสียงอันสำแดงถึงความ
ประสอ์ร้าย ผิดไปกว่าไอ้โง่ซ่งข้างผีสิงที่เพิ่งจะแตกกระจาย
หนีไปหยก ๆ

เขาเชื่อแนและจำได้ว่ามันเป็นเสียงของเจ้าตัวนแน่นอน
จึงตะโกนเรียกซ้ำ ๆ ออกไปอีก ร้องเร่งให้มันเข้ามา มีเสียงป่าหิน
ลั่นเล็กน้อย แล้วชั่วอึดใจเดียว คชสารใหญ่ตัวหนึ่งก็โผล่ให้เห็น
สันหลังพ่นแนวโขดหินล้อมรอบ ตุ่ม ๆ เข้ามาตามทางด่าน

ด้านตรงข้ามกับที่จารินถูกทับอยู่ มันเข้าไปบ้าง เพราะค่อยๆเดิน
ไต่เหยียบซากข้างที่ถูกยิงล้มอยู่เคลื่อนเหล่านั้นตรงเข้ามาตาม
เสียงร้องเรียกของเชษฐา

“พี่ใหญ่ระวังนะครับ ระวังมันจะสวมรอยเข้ามาโดยไม่ใช้
ไอ้ตัวน”

อนุชาร้องบอกไล่ล่าลี้ภัยออกมา เมื่อเห็นเชษฐากำลังจะ
พุ่งตรงสวนเข้าไปหา พี่ชายใหญ่ไม่หวั่นไหวใดๆทั้งสิ้น ตอบมา
ว่า

“เจ้าตัวนแน่ ไม่ใช่ข้างอื่นหรอก แต่ทุกคนช่วยระวังไว้
ก็แล้วกัน ถ้าไม่ใช่เจ้าตัวนก็ช่วยยิงคุ้มกันให้ด้วย”

บนหลังของซากข้าง อนุชาและไชยยันต์ผู้ไม่ยอมประมาท
เตรียมไรเฟิลพร้อมทันที ส่งไฟจ้องตาเขม็งไปทางเชษฐา

แล้วข้างตัวเท่าตีกันเป็นเจ้าของเสียงที่ร้องตอบนั้นก็
ปรากฏกายให้เห็นชัดเมื่อมันหันโขดหินริมทางด้านออกมาได้
เดินจุดๆตรงเข้ามา เชษฐาวิ่งเข้าไปทันที เพราะจำได้แน่นอนว่า
มันคือเจ้าตัวน ไม่ผิดตัวไปแน่

เขาก็ไม่อาจบอกกับตนเองได้เหมือนกันว่า เหตุใดจึงกล้าหาญที่จะเข้าไปหามันเช่นนี้ ทั้งๆที่ไม่เคยมาก่อน เจ้าด้วนอาจคุ้นเคยกับดารินก็จริง แต่มันก็ไม่แน่นอนเสมอไปนักว่ามันจะเชื่องกับทุกคนในขณะ แต่เขาก็กล้าเสี่ยงแล้ว

เข้าถึงตัวกันซึ่งๆหน้า มือหนึ่งก็คว้าปลายวงที่ยื่นส่งมาให้ จากนั้นเซษฐาก็มีอาการเหมือนจะจุกมัน นำวิ่งเข้ามายังตำแหน่งที่พรรคพวกมุงรอคอยกันอยู่ทันที ซึ่งมันก็เดินเหยาะๆตามเข้ามาโดยดี ชนิดที่ยอมให้เขาจับปลายวงมันเช่นนั้น

ทุกคนแม้จะเห็นชัดว่าเป็นเจ้าด้วนแน่และมาอย่างมิตร แต่ก็อดไม่ได้ที่จะต้องแตกฮือเป็นช่องออก แม้แต่ไชยยันต์กับอนุชาซึ่งอยู่บนซากข้างตัวนั้นก็ยังเผ่นลงมาแทบไม่ทัน โดดไปยืนกุมเชิงอยู่ด้านหนึ่ง

บัดนี้เซษฐานำช่างใหญ่หางด้วนอันได้แสดงความรักและภักดีซื่อสัตย์กับดารินเป็นส่วนตัวมาก่อนแล้วเข้ามาถึง พร้อมกับร้องบอกกับมันด้วยเสียงอันดังและชัดเจนว่า

“ด้วน! นายหญิงของเจ้าติดอยู่ใต้ซากข้างตัวนี้ ไม่มีใครจะช่วยเหลือเขาได้เลย นอกจากเจ้าตัวเดียวเท่านั้น พยายาม

เคลื่อนย้ายผลึกมันออกไป พยายามเอามันออกไปให้เบาและ
นิ่มนวลที่สุด เราไม่รู้ว่านายหญิงของเจ้าถูกทับอยู่ในสภาพไหน
ร่างกายบางส่วนอาจแหลกไปแล้วก็ได้”

ราวกับจะรู้ภาษามนุษย์ หรือมิฉะนั้นก็เข้าใจสถานการณ์
ดีที่สุดแล้ว เจ้าตัวนงฐวงขึ้น ร้องแปร้นขึ้นมาครั้งหนึ่ง เริ่มหมุน
ตัวแล้วเดินไปรอบๆ หินก้อนนั้น

ทุกคนสงบนิ่งและจ้องมองมันเป็นตาเดียว...

พอมันเดินครบรอบ เหมือนจะสังเกตทิศทางถั่วแล้ว
มันก็เข้าทางด้านหัวของไอ้ช่างร้ายที่กลายเป็นศพไปแล้วตัวนั้น
ทันที ค่อยๆ ก้มตัวลง ใช้อันแข็งแรงเสยซ้อนเข้าไปใต้ศีรษะ
ซากช่างนั้นแล้ววัดขึ้น

เสียงแผ่นดินลั่นครี๊ดๆ ซากช่างตัวนั้นเริ่มขยับร่นออก
มาแล้ว ทุกคนเบิกตาโพล่งจ้องเขม็ง เจ้าตัวนงฐวงครั้งแรก มันขยับ
ห่างออกมาอีกศอกหนึ่ง แล้วก็ก้มหัววัดต่อไปด้วยพลังมหาศาล
ของมัน

คราวนี้ร่างอันใหญ่โตที่ปราศจากชีวิตนั้น เบนส่วนหัว
ออกมาพันบริเวณหินประมาณาเศษ และบัดดลที่ซากอัน

ทับขวางทางอยู่มีช่องทางที่เปิดออก แม้จะยังไม่ตลอดนัก เสียง
แหลมของดารินก็ก้องออกมาว่า

“พี่ใหญ่ น้อยอยู่ในนี้ ช่วยด้วยเร็ว กำลังจะหายใจไม่ออก
จะตายอยู่แล้ว”

ราวกับนัดกันไว้ ทุกคน ยกเว้นเซษฐา ไชโยโห่ร้องกันขึ้น
กึกก้อง สำเนียงเสียงพูดชนิดนั้นมันบ่งชัดว่า ดาริน วราฤทธิ์
ไม่ได้มีอาการสาหัสรุนแรงใดๆทั้งสิ้น มิฉะนั้นจะไม่แผดเสียงพูด
อย่างชัดเจนออกมาอย่างนั้นได้

ขณะนี้ก็ยังมองไม่เห็นตัว

“น้อย! เจ้าด่วนมาช่วยเคลื่อนซากเวรนี้ออกไปแล้ว
อดทนอีกนิดใจเดียวเท่านั้น บาดเจ็บหรือถูกบดทับบ้างหรือ
เปล่า?”

เซษฐาร้องถามเสียงดังลั่น

“น้อยติดอยู่ในซอกใต้โพรงหิน ไม่ได้ถูกทับ แต่มันลุ่มบึง
ปิดทางไว้หมด เหมือนถูกฝังทั้งเป็น ตอนนี้พอมีอากาศหายใจ
สะดวกแล้ว แต่ยังไม่ออกไม่ได้”

ทุกคนโห่ร้องลั่นอีกครั้ง โดยเฉพาะคะหยิ่น โห่เหมือน
อินเดียนแดง เต็มเหยียงๆ ลืมความเจ็บปวดขัดยอกหมดสิ้น ส่วน
เจ้าตัวน พอได้ยินเสียงของดารินซึ่งมันจำได้เท่านั้น ก็แผดเสียง
ร้องสนั่นหวั่นไหว คราวนี้จากการที่ค่อยๆ เองยัดทีละน้อย มัน
ย่อเข้าหลัง ดันซากข้างตัวนั้นพรวดๆ เสียงครูดไปกับพื้นดัง
โครกอย่างรวดเร็ว พริบตาเดียว ซากข้างมฤตยูตัวนั้นก็ถูกรุน
ห่างออกไปพ้นบริเวณหินเอนห่างออกไป 7-8 วาทันที

งาของมันทิ่มซ้าลงไปอย่างโกรธแค้นต่อซากนั้น พร้อม
ทั้งกระที่บ

ทั้งหมดพรุกันเข้าไปท่ามกลางเสียงร้องเรียกอื้ออึงไป
หมด ไฟฉายหลายดวงพุ่งเข้าไปรวมจุดเดียว ภาพที่เห็นก็จริง
ตามที่คะหยิ่นบอกไว้นั้นแหละ มีชอกโพรงใต้ชะง่อนหินนั้น
ลึกประมาณ 1 วาจากระดับพื้น โดยมีโคนหินเอนเป็นมุมค้ำยัน
ไว้ไม่ให้ซากข้างที่ล้มตัวนั้นทับลงมาถึงร่างกาย อันอยู่ในสภาพ
หมอบกระเต คุดคู้อยู่ในโพรงจำกัดใต้ชะง่อนหินนั้นได้

คนแรกที่เข้าถึงคือเซษฐา ซ่อนอุ้มตัวน้องสาวมาจากช่อง
ที่ช่วยชีวิตนั้นทันที แล้วนำออกมาวางลงใจกลางที่พัก อันบัดนี้
กลาดเกลื่อนไปด้วยซากข้างที่ถูกป็น ขณะเดียวกัน อนุชา

ไชยยันต์ คะหยิ่น หนานอิน และพวกลูกหาบก็กรูกันเข้ามา
รายล้อมไว้

ดาร์รินนอนหงายเหยียดยาวอยู่กับพื้น ยังไม่กระดุกกระดิก
ก่อน แต่มือทั้งสองประสานกันอยู่ทรวงอก ดวงตาสีมิใช่ มีอาการ
เหมือนจะสวดมนต์ภาวนาอะไรอยู่ครู่ ทุกคนถามกันแซด หล่อน
ไม่ตอบก่อนในขณะนั้น แต่สังเกตเห็นได้ว่าไม่มีส่วนใดชำรุด
พิการไปเลย และเลือดสั๊กหยดก็ไม่หลังจากร่างกายส่วนใดทั้งสิ้น
พรรคพวกที่มุงอยู่จึงพากันเงยไปชั่วขณะ มองดูหล่อนตาไม่
กะพริบ อึดใจใหญ่ดาร์รินก็ตั้งกายขึ้นนั่งซ้าๆ สะบัดแขนและขา
ทั้งสองข้างออกไป พุดขึ้นดังๆเหมือนจะเป็นการประกาศให้
ทุกคนที่เฝ้ามองดูอยู่ด้วยความกังขาห้วงใยได้ทราบว่

“เรียบร้อย ปลอดภัยหมดทุกอย่าง ไม่ต้องห่วง”

แล้วหล่อนก็โผล่เข้ากอดพี่ชายใหญ่เป็นคนแรก ต่อมาก็
พี่ชายกลาง แล้วก็ไชยยันต์ ทั้งสามชายปีติยินดีจนพุดไม่ออก
น้ำตาซึมคลอ คนต่อไป หล่อนเดินเข้าไปหาคะหยิ่น กอดคอมั่น
ไว้ เขย่าแรงๆบอกปณิธิว่า

“ขอบใจในความซื่อสัตย์ภักดีของเจ้ามาก คะหยิ่น ฉัน

เห็นว่าเจ้าพยายามจะช่วยเหลือฉันอย่างไต่บ้าง และดีใจที่เจ้าก็ไม่ได้เป็นอะไรมาก นึกว่าเจ้าตายแล้วเหมือนกัน”

เจ้านักเลงโตหล่มข้างผู้เปรียบเสมือนข้าเก่าอีมร่า

“คะหยิ่นตายยาก นายหญิง และคะหยิ่นก็ไม่ได้คิดว่านายหญิงจะเป็นอะไร แต่ทุกคนนึกว่านายหญิงเบนแต่ไปแล้วไต่ซากข้างตัวนั้น!”

“ขอบใจ ขอบใจทุกคน!...”

หล่อนประกาศต่อไป เดินเข้าไปจับแขนครูพรานผู้เฒ่าบียบแน่น

“ข้างตัวนั้นอาจทับฉันแหลกไปแล้ว ขณะที่มันถูกพวกเรารุมยิงล้มลง ถ้าไม่ใช่เพราะบังเอิญมีช่องที่พอจะหลบตัวไต่อยู่ไต่ชะง่อนหินก้อนนั้น ถ้าฉันจะตาย ก็คงตายเพราะหายใจไม่ออก โดยมีซากข้างตัวนั้นมาอุดบังปากโพรงไว้หมดเท่านั้น ตอนที่พวกเราหลายคนตะโกนเรียกลงไป ฉันไต่ยินแว่วๆ และพยายามจะร้องบอกให้รู้ว่าฉันติดอยู่ไต่ซอก หายใจไม่สะดวก แต่ก็ฟังกันไม่รู้เรื่องเลย จนกระทั่งซากข้างตัวนั้นถูกเขยื้อนออกไปแล้ว”

ทุกคนยังพูดอะไรไม่ออกในตอนนี ส่วนดาริน พอมองเห็น เจ้าตัวนยีนตระหง่านวาดโบกหูอยู่ไม่ห่างเกินไปนัก คร่อมอยู่เหนือซากข้างที่เกือบคร่าชีวิตหล่อน ก็เข้าใจอะไรได้ดีทั้งหมด หล่อนแหวกบุคคลอื่นๆที่ขวางหน้าอยู่เดินตรงเข้าไปหามันทันที เซษฐา อнуชา และไซยยันต์ตามเข้าไปติดๆ พอถึงหล่อนก็โผล่เข้า กอดวงของมันไว้

“ตัวน ในที่สุดวาระจำเป็นจริงๆ เธอก็เข้ามาช่วยฉันไว้ ได้ทัน ก่อนที่ฉันจะถูกฝังทั้งเป็นอยู่ในซอกใต้โพรงหิน ขอบใจ เพื่อนยาก!”

หล่อนพูดเสียงใส แต่น้ำตาไหลเป็นทาง คชสารใหญ่ผู้มี กระแสจิตผูกพันอยู่กับหล่อนโดยเฉพาะ ออกเสียงเบาๆในลำคอ แล้วเอางวงเกลี้ยไช้อยู่ตามตัวของหล่อน ทุกคนยีนดูภาพนั้น อย่างตื่นตันใจ บัดนี้ไม่มีใครคิดหวาดระแวงเจ้าตัวนอีกแล้ว ต่างเข้ามายืนรายล้อมประจันหน้าอยู่ใกล้ๆ เหมือนมันจะเป็น ซ่างเลี้ยงที่แสนเชื่อง

“พี่ชายใหญ่ของเธอไวดีเหลือเกิน ขณะที่พวกเรากำลัง จนปัญญาไปหมด ไม่รู้จะเขยื้อนไอ้ซากข้างผิ้นั้นออกไปได้อย่างไร เขาก็ตะโกนเรียกเจ้าตัวนขึ้น มันร้องตอบรับแล้วก็เข้า

มาทันทีเหมือนกัน ช่วยดันซากข้างนั้นออกไป ช่วยเธอไว้ได้”

ไซยยันต์บอกมาอย่างตื่นเต็น

“ทุกสิ่งทุกอย่างมันเกิดจากทานบารมีของน้อยเองทั้งนั้น”

พี่ชายใหญ่พูดขึ้นพร้อมกับยิ้มให้

“เธอให้ชีวิตแก่เจ้าด้วน มันก็จงรักภักดีกับเธอ เหมือนชาติก่อนจะเคยอุปถัมภ์กันมา พี่ก็เสียดายเรียกไปอย่างนั้นเอง ไม่คิดหรอกว่ามันจะมา และก็โชคดีมากที่น้อยตื่นขึ้นมาอัญเชิญ หลวงพ่อทวดคล้องติดคอมันไว้ อำนาจของอรหันต์เจ้าทำให้ มนตร์กาลิของอมนุษย์ไม่สามารถจะเข้าสิงสู่ชักจูงมันได้ มิฉะนั้น มันจะกลายเป็นพวกนั้นไป แล้วก็เข้ามาทำร้ายเรา แต่ที่บารมี ของอรหันต์ปกป้องมันไว้ระหว่างที่ไอ้ช่างพวกนั้นเข้าโจมตีเรา พร้อม ๆ กับไอ้พวกผีดิบหมื่นปี เจ้าด้วนคงจะหลบซุ่มเอาตัวรอด อยู่ใกล้ๆบริเวณนี้แหละ เพียงแต่ยังไม่กล้าออกมาเท่านั้น เพราะ มันเพียงตัวเดียว ขึ้นออกมามันก็ถูกรุมแทงตายเท่านั้น พอพวก นั้นแตกหนีไปหมดแล้ว มันก็หวนกลับมาหาเราอีก เป็นอันเชื่อ ได้แน่แล้วว่า ‘อำนาจมนตร์คชสารหรือกฤตยา’ อาคมชั่วร้าย ไต ๆ ไม่สามารถจะมาดลบันดาลหรือชักนำอะไรเจ้าด้วนของเธอ

“ได้แน่นอน และมันจะเป็นข้างของเธอตลอดไป”

ดารินตบที่วงของเจ้าตัวนเบาๆ สั่งว่า

“อยู่ที่นี่ก่อนนะ ตัวน อย่าเพิ่งไปไหน ต่อไปนี้เธอเป็นส่วนหนึ่งในจำนวนของพวกเราแล้ว”

แล้วหล่อนก็หันมาทางคณะ

“พวกมันตะลุยบุกเข้ามาอย่างบ้าเลือดที่สุด ไม่กลัวลูกปืนเลย แล้วนี่มันผละหนึ่ไปกันหมดได้อย่างไรคะ?”

“ไซยยันต์ยิงพลุสว่างขึ้นทั่วบริเวณ แล้วก็เอาระเบิดมือขว้างถล่มออกไปสองลูก พวกมันก็เลยถอย โชคดีที่ไซยยันต์เหวี่ยงระเบิดส่งเดชออกไป โดยไม่ได้ไปถูกเจ้าตัวนเข้า”

อนุชาเป็นคนตอบ

“พอข้างลัมทับปิดทาง น้อยก็นึกว่าตัวเองเสร็จแน่แล้ว เหมือนกัน ตอนนั้นดูเหมือนจะหมดสติไปชั่วขณะ คลับคล้ายคลับคลาอยู่บ้างเหมือนกันว่าแผ่นดินสะเทือนผิปกติ คินนี้เราถูกศึกใหญ่เหลือเกิน นอกจากน้อยกับคะหยิ่นแล้ว พวกเราทุกคนปลอดภัยดีหรือคะ”

“ทุกคนเรียบริ่อยดี ก็มีเธอกับคะหยิ่นเท่านั้นที่แยกว่าคนอื่น ๆ เขา แต่ก็ยังโชคดีที่ไม่ถึงกับพิการหรือถึงชีวิต...ดูนั่น”

พี่ชายกลางพูด แล้วกวาดไฟฉายไปรอบ ๆ บริเวณให้น้องสาวได้เห็นถนัด ถึงสภาพของข้างที่ล้มระเนระนาดพะเนิ่นเทินที่กอยู่ตามที่ตั้ง ๆ รอบบริเวณไปหมด ทั้งปากทางเข้าทุกด้าน และแม้ใจกลางอันเป็นลานที่ปัก ดารินยิ้มเกรียม ๆ หล่อนสำรวจคุณภาพเหล่านั้นด้วยหัวใจอันแข็งกร้าวเยียบเย็นแล้วเอ่ยขึ้นว่า

“ปืนน้อยตกหลุดมือไปคะ ตอนที่คะหยิ่นชน ช่วยให้ใครค้นหาที่เถอะ แถวบริเวณนั้นแหละ ไม่ทราบยังใช้การได้หรือเปล่า”

ถึงอย่างไรหล่อนก็ไม่ยอมลืมนิโพลีคู้ชีพ อนุชา ร้องตะโกนสั่งหนานอินกับคะหยิ่นทันที ทั้งสองวิ่งกลับไปยังตำแหน่งที่ซากข้างตัวนั้นเคยนอนทับอยู่ แล้วอึดใจเดียวหนานอินก็ถือไรเฟิล .300 ของหล่อนนำวิ่งกลับมาส่งให้ บอกอย่างยินดีว่า

“อยู่ที่นี่นายหญิง ปืนไม่เสียอะไรเลย ยังใช้การได้”